

Efter at Faderen tilsidst havde taget Afsked ogsaa med Husets Tyende, gav han ved en Bevægelse af Pandemusklerne tilkende, at han vilde tale. Og med en Hvisken, som dog kun Moderen kunde opfatte, bad han da om, at de vilde synge en Salme. Børnene samlede sig inde i Dagligstuen, hvor Signe satte sig ved Klaveret; og med dæmpede Stemmer blev der sunget de første Vers af Salmen: »Til Himlene rækker din Miskundhed, Gud«.

Den eneste, der foruden Moderen var bleven tilbage i Sovekammeret, var Per. Han sad inde i den Krog, hvortil han straks igen havde søgt hen efter at have sluppet Faderens Haand. Mens hans Søskenes dæmpede Sang lød ind til ham baaret af en Forvisningens stille Styrke, som saae de virkelig Himlen aaben over sig og Herrens lysomstraalede Skikkelse staa deroppe med udbredte Arme for at modtage Faderen, sad han der i Mørket og kæmpede med sig selv for ikke at rives hen. Han havde kun een Gang før set et Menneske dø; det var hin Dag i Nyboder, da den gamle Højbaadsmand var bleven bragt halvt livløs hjem fra sin Spaseretur; og Erindringen om den Opskræmthed og Uhygge, som dette Dødsfald fremkaldte baade hos ham selv og de andre tilstedeværende, havde forfulgt ham siden hans Hjemkomst. Men hvor ganske anderledes syntes ikke alting at skulle forløbe her. Forundret stirrede han